

DANIELLE GIRARD

THRILLER

NA HRANĚ

Dvě mrtvá těla.
Dvě ztracené ženy
hledající odpovědi.

NA
HRANĚ

Copyright © 2021 by Danielle Girard, Inc.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Jan David, 2022

Cover © Zhivko P. Petrov, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

ISBN 978-80-277-3005-6 (pdf)

NA
HIRANË

DANIELLE GIRARD

VENETA

*Pro Rebeccu Schererovou, za roky velkorysého
povzbuzování, vnímavého redakčního vedení i přátelství.*

KAPITOLA 1

HANNAH

Drogy, které si Hannah Visserová vzala, pomalu pronikaly do krevního řečiště a otupovaly zrak. Na vláčných nohou a se zpožděním došla ke dveřím domu Garzových, kde měla hlídat jejich malou dcerku. Ještě se zastavila, aby odpověděla na třetí esemesku od bratra, ukončila konverzaci a vypnula telefon. Zrovna je s matkou mimo město, takže po jejím návratu nikdo nebude doma. Příjemný bonus. Sotva se dotkla dveří, když vtom se rozletěly a odhalily postavu Nadine Garzové v zářivě žluté halence s bílým gepardem a něčím mezi černými džínami a legínami. Džegíny. Trošku starý model, na obranu Nadine však bylo třeba dodat, že je čerstvou matkou.

„Hannah, tak ráda tě vidím,“ zašvitořila Nadine, jako by dívku nejradši objala. Nakonec však ustoupila a pokynula jí, aby vešla do domu. „Jen pojď dál.“

„Omlouvám se za zpoždění,“ řekla Hannah.

„Jen klid. Oceňuju, že jsi sem vážila cestu. Domů tě pak odveze Ben.“

„Jistě,“ odpověděla Hannah. Kéž by dokázala přeskočit těch jednadvacet měsíců, co jí zbývají do šestnáctých narozenin, a mohla už jezdit sama. Tyhle noční cesty autem s otci dětí, které hlídala, byly obvykle dost divné, i když s Benem to ještě šlo. Mluvil s ní o životě. O tom, jak odešel z Hagenu a zase se sem vrátil. Jednal s ní jako s dospělou, prostě se o ni

zajímal – na rozdíl od ostatních. Starší bratr a rodiče s ní jednali jako s miminem. *Kam jdeš? A kdy se vrátíš?*

„Jsme skoro hotoví,“ řekla Nadine. „Máš hlad?“

Z prášků se jí po těle rozlévalo příjemné teplo. Jako by už nikdy nepotřebovala jíst. Každíčkový kousek jejího těla byl klidný a spokojený. Zmizel i nával rozpačitosti, jenž se obvykle dostavil při očním kontaktu s dospělými. Teď mluvila jasně a sebejistě. Byl to ten nejlepší pocit na světě. „Jsem v pohodě,“ odpověděla Hannah a myslela to upřímně.

„No, klidně se obsluž. Tady je láhev pro Tiffany a další dvě jsou v lednici. Kromě toho je v nádobce vedle kávovaru sunar.“

Nebylo to poprvé, co Hannah hlídala Tiffany, ale nikdy předtím ji nehlídala v noci. Běžně šlo o pár hodin během dne, když si Nadine potřebovala zajít na nějakou schůzku nebo na pár hodin do práce. Pracovala jako účetní v Chase Visser Interiors, podniku Hannina o hodně staršího bratra.

„Nadine si prostě myslí, že jakmile odejdeme, Tiffany začne dlabat, jako by nikdy nejedla,“ uslyšela hlas Bena Garzy, jenž právě v bílé košili přicházel chodbou z ložnice. Jestliže Nadine dostala do vínku široká ramena a robustní postavu, Ben byl útlý a hubený. Nebylo těžké představit si, že ho Nadine snadno přepere – ne že by je snad Hannah někdy viděla rozhádané. Na rozdíl od jejích rodičů, kteří si v jednom kuse šli po krku.

„Vždyť je to pravda,“ odpověděla Nadine a smála se spolu s manželem.

Nadine s Benem pokračovali v přípravách na odchod a Hannah se vydala za Tiffany, která zatím poklidně spala. Garzovi umístili její proutěnou kolébku do rohu hlavní místnosti, kde – jak jí vysvětlila Nadine – dítě s každým otevřením dveří neucítí průvan. Díky tomu, že byla zastrčená daleko od vchodových dveří, u stěny mezi komorou a vstupem do koupelny, se kolem kolébky vytvořilo jakési nezávislé klima.

Hannah shodila batoh na zem a srovnala několik párů bot, které vykukovaly z komory. Život v Severní Dakotě s sebou

přinášel nutnost vlastnit spoustu kabátů a bot. Její matka zavedla vlastní systém, podle něhož směl mít každý člen rodiny u dveří pouze jeden pár bot. Všechny ostatní patřily do šatny. Její matka měla vůbec hodně pravidel.

S konečně volnými rukama si stoupla nad kolébku, v níž se teď Tiffany všelijak vrtěla a kopala nohama, jako by na nich měla neviditelná pérka. Dívenka se rozesmála a odhalila bezzubé dásně, když se k ní Hannah naklonila, přičemž se jí účinkem léků zatočila hlava. Adam ji varoval, že ji dva prášky srazí na kolena – to jí ale samozřejmě řekl až těsně poté, co si je vzala. Teď jen doufala, že Garzovi co nejdřív odejdou. Jestli Nadine zjistí, že je Hannah sjetá, v mžiku se to dozví celá rodina.

Opřela se o kolébku, sklonila se k dítěti a políbila ho na růžovou tvář. „Ahoj, zlatíčko.“

Zrovna se chystala zvednout Tiffany z kolébky, když vtom se za skřípění pantů prudce otevřely a zase zavřely vchodové dveře. Čekají někoho? To by tak ještě potřebovala – dalšího svědka toho, že je sjetá.

„Nikdo ani hnout!“ přikázal mužský hlas.

Hannah vystrašeně vzhledla, ale ze svého místa ke vchodovým dveřím neviděla. Možná si někdo dělá legraci. Nadine v jejím zorném poli však zbledla a zůstala stát jako solný sloup. Hannah instinktivně ucouvla za dveře komory a skryla se v temném objetí kabátů.

Na linoleu v chodbě, přímo za stěnou komory, se ozval zvuk bot. Jediný krok Bena přiměl k akci. Upustil Nadinin kabát a natáhl před sebe dlaně, jako by chtěl zastavit rozjetý kamion. „Co to...“

„Ruce vzhůru!“ poručil hlas.

Ben i Nadine zvedli ruce do vzduchu. Hannah ještě o krok couvla a zvrtila si kotník o jednu z bot na podlaze. Udusila v sobě výkřik, zachytila se stěny a snažila se neprozradit. Cítila, jak jí pod žebry prudce buší srdce. Když se posunula ze

strany na stranu, štěrbinou mezi panty dveří viděla oba manžele Garzovy.

„Co to sakra děláte?“ zeptal se Ben. „Ne!“

Hannah se při Benově výkřiku příkrčila. Když znovu vzhlédla, Ben klopytl, padl na kolena a bezvládně se zborčil na podlahu. Je postřelený? Vždyť neslyšela žádný výstřel.

Nadine vyjekla a natáhla se k němu.

Muž na ni však vyštěkl cosi nesrozumitelného a Nadine znovu strnula. S rukama nad hlavou zavrtěla hlavou. „Co to děláte? Proč...“

Nadine ještě mluvila, když se ozval výstřel.

Hannah sebou trhla, překvapená hlasitostí výstřelu. Jeho ozvěna se rozlehla celým domem. Tiffany ve své kolébce nehlučně kopala nohama. Jak je to možné? *Jen užstaň v klidu, maličká.* Když se chvíli nic nedělo, Hannah si pomyslela, že šlo jen o varovný výstřel. Ben ležel na podlaze a koulel očima. Je naživu.

Nadine odklopýtala kousek stranou, pořád ještě na nohou. Pohybovala rty, ale nevycházela z nich žádná slova. A pak si toho Hannah všimla – jako by na ženině zářivě žluté halence rozkvétal rudý květ. Kvůli práškům chvíli trvalo, než jí to došlo. Krev. Tou halenkou prosakuje krev. Ten muž ji střelil.

Hannah zadusila němý výkřik, který se dral odkudsi z jejího nitra, a nacpala se hlouběji mezi kabáty. Bylo to jako noční můra. Vedlejší účinek léků. Až se z toho dostane, nikdy v životě už si nevezme ani jeden prášek. Jen se z toho musí dostat. Pevně sevřela oči, zabořila nehty do dlaní a snažila se ovládnout paniku. Když oči znovu otevřela, rudý květ na Nadinině halence byl zase o něco větší. Žena měla ve tváři zděšený výraz a střídavě otvírala a zavírala ústa, jako to ve svých němých soubojích dělali pstruzi Hannina otce.

Úzký prostor komory jako by se ještě zmenšil. Srdce Hannah prudce tlouklo proti stěně za jejími zády, když spatřila, jak se Nadine sesula k zemi, obličejem na koberec.

Tohle je skutečné. Tohle je skutečné. Hannah se snažila nevzpírat tomu, co vidí. Tohle není žádná halucinace. Zamrkala. Pak ještě dvakrát. Nějaký muž vnikl do domu a zastřelil Nadine.

Ještě před pár minutami s ní Nadine Garzová mluvila, plná života.

A teď je nejspíš mrtvá.

Dům se ponořil do ticha a Hannah, přikrčená ve svém úkrytu, neslyšela nic než vlastní tep. Z nepohodlného postoje ji brněly nohy. Pokusila se pohnout prsty a udržet oči otevřené. Kéž by je raději mohla zavřít.

Předsíní se mihl stín a zase zmizel. Vetřelec zamířil do ložnice. Hannah se natáhla ke dveřím, aby je otevřela, potom se ale zarazila. Jestli ten muž uvidí pohyb dveří, jestli si všimne, že jsou pootevřené... ne. Chytila se za břicho a bojovala s nutkáním zvracet.

Ben na podlaze zasténal a pak najednou, jako by právě znovu ovládl svůj hlas, žalostně zakřičel jméno své ženy.

Další mihnutí stínu, vrah se vracel. Hannah se tam neodvažovala podívat.

Prázdný prostor zaplnily Benovy vzlyky.

„Sklapni!“ napomenul ho muž, načež se ozvalo Benovo přerývané lapání po dechu.

Pak Hannah zaslechla hluboké, namáhavé mručení. Vzpomněla si na otce, který takový zvuk vydával, když se loni v létě u nich doma na dvorku pokoušel vykopat ten šeredný jalovec. Hannah se předklonila, aby nakoukla škvírou mezi panty. Spatřila záda muže se světle hnědými, nakrátko střiženými vlasy. Na sobě měl světle hnědou bundu, nejspíš od Carhartta. Takovou, co nosí všichni chlapi v Hagenu, včetně jejího bratra a otce. Ben nyní seděl na židli. Ruce měl svázané za zády nějakým kusem látky s červenými a modrými proužky. Trojúhelníkový tvar na jednom konci napovídal, že jde o pánskou kravatu.

Ben se snažil předklonit, hrudník se mu vzdouval námahou.

Hannah se odvrátila a přitiskla si ruku na ústa. Po tvářích se jí řinuly slzy. Chystá se ten muž Bena mučit? Bude tu zavřená několik hodin? Tak dlouho tam nevydrží. Prozradí se a zemře. Stejně jako Nadine.

Muž hovořil tlumeným hlasem, příliš tiše na to, aby mu Hannah rozuměla. Něco Benovi říkal. Mužův hlas jí připadal povědomý. Naklonila se o pár centimetrů dopředu a sledovala, jak střelec dalšími dvěma kravatami přivazuje Benovy nohy k židli. Muž si svlékl bundu, a zatímco omotával kravaty kolem Benových nohou, Hannah pod jeho námořnickým trikem rozeznala svalnatá ramena a záda. Ale proč? Proč to dělá?

Ben zápolil a snažil se vykrotit. Pak mu muž přelepil ústa dlouhým kusem pásky, zmáčkl mu rameno a tichým hlasem mu něco řekl.

Ben se v reakci na to divoce vzepjal a vstal i se židlí. Muž ho však okamžitě srazil k zemi. Židle se převrhla, Ben přepadl na bok a udeřil se do ramene.

Muž k němu přiklekl a znovu židli zvedl.

Pak přitiskl zbraň k Benově hlavě.

Ben strnul.

Hannah zaslechla, že muž řekl slovo *dítě*.

Každíčká buňka v jejím těle začala křičet: *Ne! Prosím ne! Bena ne!* To dítě potřebuje tátu. Každá holčička potřebuje tátu. Hannah si přitiskla klouby prstů na zuby, aby polkla další výkřik.

Ben potřásl hlavou, vypnul hruď a ramena, připravený bojovat.

Prosím, ať se mu povede utéct.

Zbraň znovu vystřelila. Hannah slyšela vlastní dech. Zakryla si ústa, zalykala se a vzlykala. Tiffany kopala nohama, až se kolébka třásla, stále však nevydala ani hlásku. Když se Hannah znovu odvážila vyhlédnout mezerou mezi panty, spatřila, že Benovi chybí levá polovina hlavy. Na jejím místě zbyly jen

kousky syrového masa. Všude kolem se rozprskla krev a kousky tkáně. Benův mozek.

Schoulila se v komoře a začala se dávit, jak se jí ústa plnila zvratky. Polkla je a v hrdle ucítila kyselou pachutí. Je tam sama. Ben a Nadine jsou mrtví. Teď je na řadě ona. Tedy pokud nezůstane potichu, v úkrytu. Přitiskla se ještě těsněji ke stěně komory, jako by se snad stěna mohla rozevřít a pohltit ji. Jako by v ní Hannah mohla zmizet.

Střelec zavrčel a Hannah slyšela, jak Benovi strhává pásku z úst. Naklonila se, aby lépe viděla. Benovy ruce visely volně podél těla, protože mu muž ze zápěstí a kotníků odvázal kravaty. Střelec převrhl židli a Ben se bezvládně sesunul na zem.

Při dopadu se kolem něj rozprskly útržky tkáně a krev. Hannah sevřela ústa, aby potlačila další příval žluči, jenž jí zaplavil hrdlo.

Zaklonila se a zavřela oči. *Nedívej se tam.* Uslyšela další zvuky. Zvuk zipu, následovaný šustěním igelitu. A pak další výstřel, při němž jí skoro vyskočilo srdce z těla. Při pomýšlení na Tiffany prudce otevřela oči. Její kolébku měla v zorném poli, ale muže neviděla.

Světlo jako by na ni mrkalo – nedokázala říct, jestli jí chce vylákat, nebo uklidnit. Všechno se zdálo tak neskutečné. Při pohledu na kabáty kolem sebe ji znovu napadlo, že jde možná jen o výplod její mysli. Garzovi si oblékli kabáty a vyrazili do města na večeri, ona je tu sama s Tiffany a prášky se ji pokoušejí ošálit. Že by jí dealer v nějakém zvráceném pokusu o vtip podstrčil něco halucinogenního? Udělal by Adam něco takového?

Dusot vrahových bot ji vrátil do kruté reality. Nadine s Benem jsou mrtví, to je fakt. Boty tlumeně dusaly po koberci, zatímco muž procházel domem. Uplynulo pár okamžiků, než zaslechla zvuk bot na dlažbě. Je v kuchyni? Potom uslyšela skřípění pantů. Síťové dveře. Muž vyšel zadním vchodem.

Ani se nehni. Nic nedělej. Bude to v pořádku. Ten muž je na odchodu.

Brzy bude po všem.

Mrazivé skřípění pantů takřka okamžitě nahradil jiný pronikavý zvuk, uši drásající nářek z Tiffanyiny kolébky.

KAPITOLA 2

LILY

Lily Bakerová za sebou měla sotva půl hodiny ze své směny na pohotovosti v hagenické nemocnici, když nějaký muž přivezl svoji devatenáctiletou dceru s horečkou a bolestmi krku a zad. „Je malátná a nejí. Přitom nevolnosti obvykle nemívá,“ vysvětloval otec dívky. „Nikdy.“

Dívka jménem Stephanie na sobě měla nejméně o dvě čísla větší mikinu s kapucí přetaženou přes hlavu a rukávy vytahány mi přes ruce. Z mikiny jí vykukoval jen protáhlý, bledý obličej s bezvýraznými očima. Lily s dívkou spěšně procházela vstupní formulář, aby zjistila, jestli pacientka netrpí nějakou alergií, nevykazuje rizikové faktory nebo poslední dobou neužívala nějaké léky – zkrátka cokoli, co by vysvětlovalo její příznaky. Slyšela však jen samé „ne“. Rovněž na chřipku bylo v říjnu ještě příliš brzy, i když ani ta by nepředstavovala nic zvláštního.

Lily dívce změřila životní funkce a teplotu. Krevní tlak i tep byly v normě, ale teplota 38 stupňů ji mírně znepokojovala. O kousek vyšší už by dávala důvod k obavám, zatímco nižší mohla ukazovat na nějaký virus. S teplotou 38 stupňů bylo obtížné stanovit diagnózu. Lily vzhledla ke Stephanie a uvolnila jí manžetu od tlakoměru. „Nějaké zdravotní potíže, které nejsou uvedené ve formuláři? Něco, o čem bychom měli vědět?“

„Nic,“ odpověděl místo dívky její otec. „Žádné potíže.“

Další otázku Lily směřovala přímo na Stephanie. „Jaké léky bereš, Stephanie?“

Dívka zavrtěla hlavou. „Žádné.“

Lily napadlo, jestli Stephanie nebere prášky, s nimiž se dospívající dívky nerady svěřují rodičům. Obzvláště otcům. V duchu si poznamenala, aby se na to Stephanie zeptala později, až u toho její otec nebude.

„Je ještě něco, co bys mi chtěla říct? Bolí tě břicho? Nemáš křeče?“

Stephanie znovu zavrtěla hlavou, pokrčila nohy na židli a opřela si hlavu o ruce. „Jen se mi chce spát.“

Lily vyplnila tabulku pro stanovení závažnosti pacientova stavu, pro Stephanie zvolila hodnotu tři. Tedy nic vážného. Na pohotovosti mají volné lůžko. Lily ji tam umístí na pozorování, zavede jí infuzi a zavolá doktora Vissera, aby se na dívku podíval.

„Je doma ještě někdo nemocný?“ zeptala se Lily.

Otec zavrtěl hlavou. „Žijeme spolu sami. Její starší bratr slouží v armádě a její...“ Zavřel ústa a sjel pohledem na ruce semknuté v klíně.

Stephanie zvedla hlavu a podívala se na něj. „Moje máma před pár měsíci umřela.“

„To je mi líto,“ řekla Lily a vzpomněla si na Iverovu matku, která zrovna pobývala v pečovatelském domě ve Fargu, s Iverem po boku. Cathy Larsonovou, matku jejího přítele, tam převezli před šesti dny okamžitě poté, co prodělala mrtvici. Dnes byla první neděle za posledních několik let, co šla Lily sama do kostela, bez Cathy a Ivera, a pak taky sama povečeřela. Při představě, že by to Cathy nakonec nezvládla, se jí tajil dech. Kromě Cathy a Ivera v podstatě žádnou rodinu neměla.

Zamrkala a zkontrolovala Stephaniiny papíry. „Dobrá. Zaujdi zjistit, jestli pro tebe máme pokoj. Hned se vrátím.“

Večer bez Cathy, Ivera a jeho psa Cala byl osamělý. Nedělní rodinné večeře u Cathy nikdy nebrala jako samozřejmost, protože sama do té doby nic takového nezažila. A pokud ano, pak někdy hodně dávno... Ještě předtím než jí umřela matka, než

otec začal pít, než ji unesli a drželi v zajetí. Předtím než ztratila paměť. Zkrátka v době, kterou s Iverem označovali jako „dřív“.

Vzpomínky se jí vrátily, přesně jak předpokládali doktoři. Ne všechny najednou, ale postupně, jako když si vybavujete jednotlivé tóny či refrén písně, kterou máte uloženou někde hluboko v paměti. Zpočátku to byly jen izolované výjevy z doby, kdy žila u tety v Arizoně a studovala na zdravotní sestru. Hned první jaro se jí velmi živě vrátily vzpomínky na tetin infarkt a smrt, stejně jako pár dalších útržků. Postupem času začaly vzpomínky prostě vyplouvat na povrch. Halenka, kterou viděla na jedné ženě v kostele, jí připomněla kousek oblečení, jež kdysi vlastnila, načež si vzpomněla na kamarádku či výlet za nákupy. Jindy jí zase nějaký pacient připomněl jednoho z učitelů ze školy a najednou si vybavila celou třídu, všechny spolužáky, jako by vzpomínky celou dobu jen čekaly, až jim někdo otevře dveře, aby se vyhrnuly ven.

Téměř čtyři roky poté, co ztratila paměť, zbývalo jediné období, na něž si stále nemohla pořádně vzpomenout – šestnáct měsíců strávených v zajetí, tehdy byla ještě na střední škole. Ta doba pro ni zůstávala skrytá. Když už se jí z těch měsíců něco vrátilo, bylo to spíš jako nějaký sen, o nic konkrétnější než běžné sny o létání, s tím rozdílem, že ze snů ze zajetí se probouzela propocená a hrůzná zážitky ji pak pronásledovaly celý den.

Zastavila se na recepci, kde za přepážkou seděla žena zodpovědná za hladký chod pohotovosti. „Sandro, zapiš Stephanie Kruegerovou a já ji vezmu na otevřené oddělení.“

Sotva ta slova vyřkla, z nemocničního interkomu se ozvalo hlášení upozorňující na „naléhavý případ“. Lily zvedla telefon a promluvila do sluchátka. „Koho nám vezete?“

„Tady AMR. Za čtyři minuty přivezeme sedmapadesátiletého účastníka autonehody způsobené rychlou jízdou. Pacient si stěžuje na silnou bolest v oblasti krční páteře.“

Lily si začala dělat poznámky.

„Tep sto deset, tlak sto na šedesát, dechová frekvence osmnáct.“

„Mám to,“ odvětila.

Lily se vrátila ke Kruegerovým a položila Stephanie ruku na rameno. „Vezou nám vážně zraněného, tak se zatím drž. Vrátím se za tebou hned, jak to půjde.“

Stephanie přikývla a přes mikinu se ledabyly poškrábala na paži.

Její otec vytřeštil oči a nasadil zoufalý výraz. „Počkejte. Vždyť jí je zle.“

Dívka opravdu nevypadala ve své kůži. Možná něco špatného snědla nebo předčasně chytila nějakou sezónní chřipku. Ať tak či tak, autonehoda nepočká. „Vrátím se, slibuju.“

S těmi slovy Lily opustila čekárnu. Když procházela dveřmi pohotovosti, z ošetřovny se vynořil lékař, který měl dnes večer službu, Charles Visser. Slyšela, jak si nějaký starší pacient stěžuje na bolest na hrudi. Tu noc měla službu i sestra Alice, která právě pacientovi zaváděla do nosu hadičku s kyslíkem. Jako nováček se po oddělení pohybovala trhaně a nejistě, pod bedlivým dohledem doktora Vissera. Ten se nyní zastavil ve dveřích. „Podejte mu nitroglycerin a jeden aspirin. Udělejte monitoring srdce a sledujte saturaci kyslíkem a tlak.“

Alice přikývla, přičemž se na Vissera sotva podívala. Zjevně jí scházelo sebevědomí, byla uzavřená sama do sebe. Lily si v duchu poznamenala, že až spolu budou chvíli samy, promluví s ní. Jejich povolání je náročné, to Lily věděla lépe než kdokoli jiný. Vlastně se mu učila dvakrát, podruhé to bylo po té nehodě a ztrátě paměti. Tehdy přesně věděla, co a jak – zdravotnický výcvik byl jednou z věcí, které si pamatovala –, ovšem postrádala někdejší jistotu. Visser si její nedostatek sebe důvěry vyložil jako neobratnost, stejně jako teď v případě Alice.

„Mám to, doktore Visser,“ ujistila ho Alice.

Lékař krátce přikývl, zvedl k uchu telefon a ukázal na Lily, aby počkala. „Dýchací cesty jsou volné?“ Visser telefon nastavil

na hlasitý odposlech a otočil ho displejem vzhůru. Lily slyšela houkání sirény ze sanitky, zatímco Visser hovořil se záchranáři.

„Mluv s námi,“ odpověděl záchranář. „Dechové ozvy v pořádku, na obou stranách.“

Visser ukončil hovor a rázně vyšel dveřmi pohotovosti ke stanovišti sanitek. Jakmile vykročili do venkovního chladu, kvílení sanitky zesílilo. Budou jen tři nebo čtyři bloky odsud, odhadovala Lily podle intenzity zvuku. Pohupovala se na nohou, zatímco Visser stál vzpřímeně a nehnul ani brvou. Se sepjatýma rukama v rukavicích vypadal, jako by stál v kostele. Místo doktorského pláště na sobě měl jen nemocniční uniformu bez rukávů, ale nezdálo se, že by mu byla zima.

Sanitka vjela na parkoviště a Visser se rázem uvolnil, jako by v něm příjezd sanitky se zraněným člověkem nevyvolal žádné napětí, ale naopak ho uklidnil. Sanitka zabrzdila a dveře na straně řidiče se prudce otevřely.

Řidič pokynul Lily s Visserem a ze zadní části sanitky se vynořil druhý záchranář. Oba muži se při vykládání pacienta pohybovali velmi účelně, nosítka jako by v jejich rukou nevážila vůbec nic. Lily tyhle chlapy dobře znala, znala jejich rozesmáté tváře sršící vtípem. Teď však na žerty nebyl čas. Nosítka s klapnutím dopadla na zem a kolečka jen svištěla, když se muži s Visserem po boku rozeběhli k nemocničním dveřím. Lily pospíchala hned za nimi a snažila se zachytit úločky jejich rozhovoru – muž prý před jízdou pil a pak se svou dodávkou sjel ze silnice a narazil do sloupu.

Nedělní služby na pohotovosti bývaly klidné. Ta dnešní ale měla být výjimkou.

KAPITOLA 3

HANNAH

Hannah se zajíkla a v hrdle se jí zarazil vzlyk. Představila si maličkou Tiffany v kolébce, pouhého půl metru od sebe. Vrah už ale určitě odešel. Proč by se vracel? Tedy pokud... Nemohl zaslechnout pláč?

Pronikavý nářek dívčinky se mezitím vystupňoval do vysoko položeného vibrata.

Bože, ne. Hannah usilovně sevřela víčka. *Kéž už je nadobro pryč.*

Tiffany znovu zakvílela.

Hlavně tiše. Hannah si přitiskla ruku k ústům, jako by tím dokázala utišit Tiffanyin pláč. Její rodiče jsou mrtví. Může to dítě cítit, že je právě ztratilo? Hannah se snažila vzpamatovat a uspořádat si myšlenky. Adam měl pravdu – tyhle prášky jsou silnější. Vzala si jich moc. Potřebovala přemýšlet. S jasnou hlavou.

Čekej. Buď trpělivá.

Najednou ji obestřelo teplo měkkého kabátu, který visel vedle ní. Zhluboka se nadechla a vzpomněla si na telefon. Předtím si ho vypnula, když na ni bratr dotíral ohledně jejích plánů na večer. Zavolá 911 a počká v komoře, dokud se tu pro ni někdo nezastaví a nevezme ji domů. Pojede domů a vyspí se ve své posteli. Obejme matku a zavolá otci.

Kéž už by byl pryč. Kéž by Tiffany byla v bezpečí. Kéž...

Pláč dítěte přerušilo zaskřípění sítových dveří. Těch vzadu.

Tiffany okamžitě zmlkla.

Ne, to nebyly dveře. Dům je prázdný, muž odešel. Následovalo rána, jak se síťové dveře zavřely. Hannah sevřela ruce v pěst a naklonila se, aby nakoukla škvírou mezi panty dveří od komory.

Zahlédla Benovu tvář – rozevřené rty, vyplazený jazyk a vytržštěné oči. Kuchyní se rozlehl zvuk kroků.

Zabořila si prsty do tváří, ve svém ochromení ale jen sotva vnímala bolest.

Další kroky.

Prouzek světla, jež pronikalo do komory, náhle protal stín. Je blízko.

Tiffany ostře zakvílela a v Hannah by se krve nedořezal. Zastřelil by dítě? Chtěla si zakrýt uši, avšak neodvažovala se ani hnout. Byl blízko, příliš blízko. Jestli ho napadne podívat se do komory, jestli otevře dveře...

Vrah vstoupil do jejího zorného pole, zády k ní. Námořnické triko, které měl předtím na sobě, si zastrčil do kapsy kalhot a teď mu jen volně viselo ke kolenům. Předtím na sobě měl tepláky, pokud si v tom zlomku vteřiny stačila pořádně všimnout, teď ale viděla džíny. Vzal si taky jinou bundu, nedokázala říct, jestli pod ní něco má. Muž se sehnul k Tiffanyině kolébce a Hannah se zrychlil tep. Ten tlukot jí v jejím rauši připadal vzdálený.

Muž sáhl do kolébky.

Bože můj, on ji zadusí.

Hannah zatajila dech a teprve po dlouhých vteřinách se jednou, přerývaně nadechla, ve snaze neprozradit se.

Tiffany znovu zakvílela a muž vydal zvláštní zvuk. Nahmatal v kolébce zelený dudlík a vložil ho Tiffany do úst. „Ššš,“ sykl. „To je dobrý, maličká.“

Hannah sebou trhla. Ten hlas. Ve spáncích a v uších slyšela vlastní tep.

„Ššš,“ zopakoval muž.

Holčička ztichla.

„No vidíš,“ řekl muž. „Nerad bych se pro tebe vracel, zlatíčko.“

Hannah ten hlas znala. Stín se posunul, ale ona se ani nehнула. Bála se tam podívat, aby si jí nevšiml. Účinkem prášků se jí končetinami rozlévalo teplo a příjemný pocit, ale jeho hlas všechno přetal jako mačeta. Pátrala v paměti, aby si k hlasu přiřadila tvář. Ten muž je mladší než její otec, ale starší než Adam. Že by někdo z Adamových přátel? Ale ne. Zná ho odjinud. Možná ze školy. Nebo z nemocnice?

Vybavila se jí otcova tvář. Zná ten muž jejího otce?

„Hodná holka,“ zašeptal vrah. „Zůstaň hezky tiše, jako myška. Nenuť mě, abych se vrátil.“

Je ten střelec lékař? Někdo z vedení nemocnice? Pokoušela se vzpomenout si, kde ten hlas slyšela, ale myšlenky se jí beznadějně rozutekly jako mraky na větrné obloze.

Dveře do komory se posunuly a Hannah strnula. Teď dveře otevře dokořán a najde ji.

Dveře se však posunuly jen o pár centimetrů, jako by o ně jen zavadil. Následovalo dusání bot na podlaze a po něm krátké zaskřípění síťových dveří. Zvuk zavírajících se dveří jí na chvíli přinesl naději. Pak znovu pomyslela na ten hlas.

V nastalém tichu se snažila vykreslit vrahovu tvář. Tvář vraha, kterého zná. Mohla by ho identifikovat. Pomocť policii s pátráním.

Její myšlenku však rázně utnulo děsivé vědomí, že jestli ona zná vraha, pak také vrah zná ji.

Zavolej na policii. Musíš se rychle dostat domů.

Pevně uchopila telefon a začala počítat do sta. Musí si být jistá, že muž je definitivně pryč.

Její prst se vznášel nad tlačítkem zapínání, zatímco uvažovala, co do telefonu řekne. Jak jim vysvětlí, co právě viděla. Jak jim vysvětlí, že je sjetá. Dokáže to zatajit? Budou jí dělat nějaké testy? Bude jí někdo věřit, když zjistí, že si vzala drogy?

Představila si, jak ten hlas mluví s jejím otcem u nich doma. Je to někdo, komu otec důvěřuje? Do nemocnice chodily stovky lidí – nejen pacienti, ale také doktoři, sestry, záchranáři, policisté... Minulý měsíc k nim domů přišel strážník, aby si s otcem promluvil o nějaké ženě, kterou otec ošetřoval na pohotovosti. Byla napadena.

Hannah zírala na telefon a znovu ji zaplavil děs. Co když je ten vrah policista? Co když právě on zvedne její nouzové volání? Co když se to na ni pokusí hodit, třeba s tím, že jí v tom rauši přeskočilo, že vraždila ona – další v nekonečné řadě šílených střelců.

Bože můj.

Musí zavolat na policii.

Ale vždyť to nejde.

Tiffany se znovu rozplakala a její pláč se brzy proměnil v rozzlobený křik.

Vždyť už je pryč. Musí být.

Hannah vstala a zdřevěnělé nohy ji okamžitě začaly brnět. Opřela se o zárubeň, vyšla z komory a klopýtala ke kolébce.

Kvůli drogám se cítila vratká a neohrabaná, bála se, aby dítě neopustila. Protřepala si paže, sevřela a zase uvolnila pěsti, aby nad rukama znovu získala vládu. Když se natáhla pro Tiffany, hřbetem ruky zavadila o okraj kolébky. Tuhé proutí jí prořízlo kůži a z ranky se vyřinula krev. Hannah si dívku položila do záhybu paže a prohlížela si své drobné zranění.

Vypadni odsud. Obrátila se ke dveřím a na podlaze vedle kolébky spatřila zářivě růžový batoh. Byl rozepnutý a vyčnívala z něj deka. Sehnula se k němu a volnou rukou prohrabala jeho obsah. Láhev na vodu, deka, plenky a pár podlouhlých balíčků s nápisem Similac. Nejspíš dětská výživa. Hodila si batoh přes rameno a zamířila do kuchyně, kde do batohu přidala mateřské mléko z lednice.

Když Tiffany nesla obývánkem, na podlaze si všimla tmavého předmětu. Vedle Benovy natažené ruky ležela zbraň, jako

by nebožtíkovi vypadla z ruky. Ben ale nikdy žádnou zbraň neměl. Proč by ji tady vrah nechával?

Místnost se s ní zakymácela a Hannah měla co dělat, aby se udržela na nohou. *Vypadni odsud. Hned.* Přehodila si Tiffany do druhé ruky, popadla svůj vlastní batoh a zamířila ke dveřím.

V chodbě se zhluboka nadechla a dítě vydalo mlaskavý zvuk. Otevřela dveře. S bušícím srdcem se vyplížila na verandu a uprostřed temné noci hleděla na ztichlou silnici. Vtom si uvědomila, že je několik mil od města, příliš daleko, než aby tam došla. Znovu pohlédla do tmy. Uvázla tu jako v pasti.

Rozumné by bylo zavolat na policii a počkat, až dorazí pomoc.

Jsi přece sjetá.

Jo, sjetá jako sáně.

Couvla zpátky do domu, zůstala stát a snažila se utřídit si myšlenky. Vrah je někdo, koho zná. Někdo, kdo zná jejího otce. Co by jí udělal, kdyby zjistil, že ho viděla a že je naživu...?

Nemůžeš tady zůstat!

Ale jak... Na stolku u vchodu ležela Nadinina kabelka. Hannah už tak bolely ruce z toho, jak držela dítě a oba batohy. Dala si popruhy na jednu paži a sáhla do Nadininy kabelky pro klíče. Držela je v ruce a přitom hleděla na kabelku. V hlavě jí začaly vyvstávat otázky. Kam má jet? Za co koupí jídlo a benzín...?

Bez dalšího rozmýšlení popadla kabelku za ucho a vyklouzla ze dveří. Tiffany v chladném nočním vzduchu zakvílela tak pronikavě, že se Hannah obrátil žaludek.

Roztřesenou rukou namířila klíčkem na auto a ze rtů jí vyšel úlevný vzlyk, když uslyšela, jak se dveře s cvaknutím odemkly.

KAPITOLA 4

KYLIE

Policejní vyšetřovatelka Kylie Milliardová zabodla vidličku do posledního kousku koláče s banánovým krémem. Koláč z hagenského bistra, kde pracovala její nejlepší kamarádka Amber, byl pro Kylie běžnou odměnou za hlídání Ambeřina čtyřletého syna Williama. Ne že by nějakou odměnu potřebovala, Williama totiž milovala. Oběma kamarádkám to bylo stejně jasné jako skutečnost, že Kylie nikdy neodmítne koláč s banánovým krémem.

Pravdou bylo, že si návštěv a času stráveného s Williamem a Amber cenila víc, než by si byla ochotná připustit. Po dvou letech, co u nich bydlela, jí teď její vlastní dům připadal nepřírozně tichý. Dokonce jí chybělo i to, jak William každé ráno po probuzení chodil do jejího pokoje, aby mu vyprávěla o tom, co dělala předchozí den v práci. V práci u „pojcajtů“, jak to vyslovoval.

Amber se vrátila do kuchyně. „Chrní jako špalek,“ oznámila a posadila se ke stolu naproti Kylie. Pohledem zabloudila k talíři, na němž se ještě před chvílí vyjímал poctivý kousek koláče s banánovým krémem. Z celé dobroty teď zbýval jen tenký proužek žlutého krému. Kylie musela odolat nutkání vytřít talíř prstem a vychutnat si koláč až do konce.

Amber se při pohledu na prázdný talíř zazubila.

Kylie se na něj také podívala a pokoušela se odhadnout, kolik té sladkosti vlastně snědla. Nakonec si to rozmyslela.

V její prospěch hovořila skutečnost, že šlo o talířek na salát, nikoli o velký obědový talíř. A taky toho za celý den moc ne-snědla. Měla ve zvyku zanedbávat jídlo tak dlouho, dokud se nedostavil žravý hlad. To pak zhltna cokoli, co jí přišlo pod ruku.

„Tak, a další to má za sebou,“ škádlila ji Amber.

„Musíš přestat nosit domů zbytky koláče, když hlídám,“ bránila se Kylie.

Amber se zasmála. „A že jsi v pátek říkala něco úplně jinýho.“

„V pátek mě radši neposlouchej. V pátek je to se mnou k nevydržení.“

„Nebo to byl čtvrtek...?“ nepřestávala si ji dobírat Amber.

Kylie ji odbyla mávnutím ruky. „Tak fajn. Jsem do toho koláče blázen. Jde to se mnou z kopce,“ uznala, zvedla se od stolu a odnesla talíř do dřezu.

Začala ho umývat, ale Amber na ni zavolala, ať toho nechá. „Udělám to později. Máš čas na pivko?“

Kylie zavrtěla hlavou. „Musím na stanici, dokončit pár věcí, než začne další pracovní týden.“

„Neděle večer na stanici? Nepřeháníš to trochu?“

„Vždyť mě znáš. Vyhovuje mi ten klid.“

„No jistě,“ řekla Amber, když si Kylie vzala ze stolu klíče a vyšla ze dveří.

Cestou na stanici si Kylie v duchu procházela věci, které by měla přes noc udělat, přičemž si vybavila Amberinu poznámku. Vždycky si o sobě myslela, že si dovede užívat volného času, jenže její návrat k samostatnému bydlení, jakkoli nezbytný, jí připadal zvláštní. Jako čtyřiatřicetiletá svobodná žena byla na život se spolubydlící vážně krapet stará. Matka do ní hučela, ať se od Amber odstěhuje, v podstatě od chvíle, co se k ní přistěhovala. Oba starší bratři už jsou ženatí a mají děti. Sakra, vždyť její neterě a synovci jsou skoro dospělí. Ty tam jsou doby, kdy její matka rozvážela malá vnoučata na kroužky nebo na oběd. Vnoučata vyrostla a její matku už nepotřebují. Teď se mateřské povinnosti očekávají od Kylie.

Krom toho by si Kylie občas ráda zašla s přáteli do restaurace. Nebo na rande. Od příchodu do Hagenu neudělala ani jedno. A odstěhováním od Amber se její společenský život taky dvakrát nezlepšil. Nejspíš tráví příliš času o samotě. Ale co s tím může dělat? Pokud se vám nechtělo do baru nebo jediného kina v Hagenu, město moc příležitostí k nočnímu životu nenabízelo.

Teď pozdě večer panoval na parkovišti u stanice klid a Kylie zaparkovala svůj vůz na prvním volném místě. Vstoupila do dveří, svlékla si bundu a prošla kolem recepcce.

Na dispečinku seděla Marjorie. Jestli někdo trávil na stanici víc času než Kylie, pak právě ona. Nikdy se nevdala a její dospělý syn žil asi hodinu cesty na sever od Hagenu se svou ženou a dvěma chlapci. Kromě práce tedy Marjorie zbývalo trávit čas s vnuky, jenže Marjoriina snacha byla matkou v domácnosti a všechnu nabízenou pomoc odmítala. Taková situace jí očividně nevyhovovala, ale o to víc času trávil na stanici. Kylie si občas nebyla jistá, jestli ta žena vůbec někdy spí.

„Brej večír,“ pozdravila ji Marjorie a vstala od stolu. „Mohla byste si sem na dvě minutky sednout? Odskočím si a doliju si čaj.“

„Jistě,“ odpověděla Kylie a přehodila si bundu přes volnou židli. „Nalijete mi taky? Cokoli s kofeinem.“

„Provedu. Hned jsem zpátky.“

Marjorie s hrnkem v ruce vyběhla do chodby a Kylie se dopustila zásadní chyby – na telefonu si otevřela zpravodajskou aplikaci a začala se na ni valit jedna špatná zpráva za druhou. Ekonomika se řítila do recese – nebo ji čekal rozkvět, to podle toho, jaké televizní stanici jste chtěli věřit. Tentýž problém vyvstával u otázky, zda zemi vedou kompetentní lidé, nebo tupci. Při čtení zpráv skoro zatoužila založit si účet na nějaké sociální síti. Zrovna si chtěla pustit nějakou hru, když vtom na lince dispečinku zazvonil telefon.

Odložila mobil a hovor přijala. „911. Jak vám mohu pomoci?“

Ozval se nezřetelný, přidušený hlas. Kylie strnula. „Haló?“
„On je z-zastřelil,“ vyhrkl tenký, vystrašený hlásek. Znělo to jako dítě.

Odsunula židli od stolu, rychle se na ni posadila a popadla pero. „Zpomalte, prosím. Jste v bezpečí?“

„Já... Ano. On... už je pryč.“

„Jak se jmenujete?“

„Prostě přišel do domu předními dveřmi.“ Hlas sílil, a třebaže jej přerušovaly zajímavé vzlyky, nyní se zdálo, že by mohl patřit spíše dospívající dívce než dítěti.

„Kdo vešel dveřmi?“ ptala se Kylie.

„Schovala jsem se v komoře... zastřelil Nadine, pak přivázal Bena k židli... kravatami... a dal zbraň...“

Kylie si všechno zapisovala. *Ben. Nadine. Zastřeleni.* „Dobře. Co nejdřív za vámi někoho pošlu. Řekněte mi, kde teď jste.“

Hlas nereagoval a Kylie slyšela jen hluboké vrčení motoru. „Jste tam sama?“

Žádná odpověď.

„Jste tam ještě?“ zopakovala Kylie.

„Stalo se to v jejich domě.“

„V čím domě?“

„Bena a Nadine Garzových. Na Bear...“ Osoba na druhém konci linky se zadýchala a její hlas najednou zněl mnohem starší. Volající mohlo být kolem dvaceti let, možná o něco míň. Kylie potřebovala znát její jméno. Nejprve však musela zjistit, odkud volá.

„Garzovi,“ zopakovala Kylie. „Můžete to hláskovat?“

Když se za jejími zády objevila Marjorie, Kylie zakryla rukou sluchátko a řekla: „Střelba. Ben a Nadine Garzovi. Zrovna mi to hláskuje.“

„G-A...“ začala dívka na druhé straně telefonu.

Marjorie se naklonila nad klávesnici a zadala jméno. Vyskočil výpis se jmény Benjamin S. a Nadine G. Garzovi. „Bear

Root Crossing 136,“ řekla Marjorie a sáhla po sluchátku, aby Kylie mohla odejít.

Ta na okamžik zaváhala, ale nakonec jí telefon předala. „Řekněte jí, že už jsme na cestě.“

Popadla ze židle svou bundu a rozběhla se ke dveřím. Naskočila do auta a za jízdy oznámila vysílačkou ostatním: „Potenciální 10-32, osoba se zbraní. Nahlášena vícenásobná střelba. Všechny dostupné hlídky na Bear Root Crossing 136. Žádám odezvu AMR.“

Položila vysílačku, zapnula si bezpečnostní pás a odbočila na hlavní třídu. Zapnula majáček a sirénu. Ve vysílačce se jí postupně hlásili kolegové. Sullivan. Dahl. Gilbert. Smith. Všichni mířili k domu Garzových. Oběma rukama sevřela volant a vzpomněla si na volající. Co dotyčná u Garzových dělala? A jak se dostala do té komory?

Zvuk motoru napovídal, že mladá žena volala z auta. To znamená, že opustila místo činu. Kylie si až nyní uvědomila, že ani nezjistila její jméno.

KAPITOLA 5

HANNAH

Hannah si instinktivně vlezla na sedadlo řidiče, paže měla ověšené batohy a kabelkou a Tiffany si přidržovala na prsou. Končetinami jí procházel pocit, jako by je měla ponořené v chladné vodě. To asi ty drogy. Nevšímala si chladu, batohy odložila na sedadlo spolujezdce a stiskla tlačítko automatického zapalování. Teprve ve chvíli, když se natáhla pro bezpečnostní pás, si uvědomila, že za jízdy nemůže držet dítě. Notnou chvíli se v panice rozhlížela po autě a uvažovala, co s ním. Nakonec batohy shodila ze sedadla spolujezdce na podlahu a na jejich místo uložila Tiffany.

Sotva dítě položila na sedadlo, v hlavě se jí spustilo video o řízení pod vlivem alkoholu, které jim promítali ve škole. Ukazovalo figurínu vymrštěnou nárazem proti čelnímu sklu. *Nemůžeš ji nechat na sedačce.* Dítě potřebuje speciální pás. Jak vůbec takový dětský pás vypadá? Věděla to, jen si to teď nedokázala vybavit.

Bože, jsem tak sjetá! V tomhle stavu to nezvládnou.

Znovu dítě zvedla a v hrdle se jí zasekly vzlyky. Přes čelní sklo ji osvitily světlomety. Vracel se. Hannah se s výkřikem schoulila na sedadle. Tiffany ji začala kopat do nohy, aby se vysvobodila z jejího sevření. „Ššš, to je dobrý,“ snažila se dívence utišit a její vlastní slova jí připomněla slova muže, jenž zabil Bena a Nadine.

Světlomety se přibližovaly a Hannah jen mělce oddechovala. Srdce jí tlouklo tak silně, až měla pocit, jako by jí do žeber zatloukali hřebík.

A pak auto projelo kolem.

Hannah vyjekla a spolu s ní svým slaboučkým hláskem vykřikla i Tiffany.

Když auto zmizelo z dohledu, Hannah k sobě holčičku přivinula pevněji, volnou rukou otevřela dveře na straně řidiče a vystoupila ven. Došla k zadním dveřím, otevřela je a zkoumala cosi plastového na zadním sedadle. Určitě to bylo něco pro dítě, jen si nedovedla představit, jak do toho Tiffany správně usadit. Bože, proč nedokáže myslet? *Najdi něco. Dělej.* Na sedadle ležel kabát, a tak ho strhla na podlahu a položila na něj Tiffany, která začala samou radostí vrtět nohama a rukama. Hannah opatrně zavřela dveře a znovu usedla za volant. Nesmí nabourat, nebo to dítě zabije.

Zabije.

Stejně, jako ten chlap zabil Bena a Nadine. Motor běží. Ale kde je klíč? Nastartovala sama? Žádný klíč! Automatické zapalování. Uchopila řadicí páku a přes neutrální zařadila zpátečku, než se jí konečně podařilo zařadit rychlost. Sešlápla plyn a nic se nestalo. Otřela si slzy z tváří a všimla si, že svítí červené brzdové světlo. Po chvíli hledání našla pod volantem odbrzdovací pojistku. Vzala za ni a uslyšela zadunění, jak auto sjelo z obrubníku. Dupla na brzdu, až příliš prudce. Auto se zaskřípěním zastavilo. Otočila se na sedadle, aby zkontrolovala dítě, to však pořád předvádělo svůj šťastný taneček.

Otočila se zpátky dopředu, sevřela volant a zhluboka se nadechla.

Zůstaň v klidu a jed. Uvolnila nohu z brzdy a jemně sešlápla plyn. Auto se rozjelo temnou silnicí. Hannah usilovně zamrkala. Stěží viděla na cestu. Proč je taková tma? Cítila, jak vůz v zatáčce málem vyjel ze silnice, a strhla volant zpátky ke

středové čáře. Mžourala přes čelní sklo. Světla. Zapomněla zapnout světla. Zastavila a znovu se schoulila. V hrudi cítila paniku, doprovázenou bodavou bolestí břicha. Kam se poděl uklidňující, konejšivý účinek těch prášků?

Místo toho teď skoro nic neviděla a nedokázala se soustředit. *No tak.* Páčku pro ovládání světel našla vedle volantu. Otočila jí a světla ozářila tmavou silnici před autem. Skoro vykřikla radostí, když jí došlo, že konečně vidí. Zvládne to.

Musíš to zvládnout.

S oběma rukama na volantu pomalu pokračovala dál. Přestože už párkrát řídila pod dohledem bratra, moc jí to nešlo. Rozhodně se necítila jistě. Neměla ještě ani potvrzení, že chodí do autoškoly, natož hotový řidičák. Adam po ní dvakrát chtěl, aby místo něj sedla za volant, když se spolu sjeli – on byl prý moc mimo. V obou případech mu řekla, že se na to necítí. Nechtěla, aby věděl, že je na řízení příliš mladá. Řízení nikdy neměla v lásce, protože se toho dalo hodně pokazit.

„Uvolni se, Hannah,“ říkával jí bratr. Chase to říkal v jednom kuse. Jako by snad svou upjatost mohla nějak ovládat. Teď se snažila uvolnit ramena, spustit je, jak jí radil Chase. Nedržel volant tak křečovitě. Její prsty na volantu však připomínaly svěrák, který nedokázala povolit.

Na křižovatce s dálnicí se kolem prohnalo policejní auto se zapnutým majáčkem. Hannah zastavila a celá ztuhlá čekala, až se policisté otočí, zabrzdí za ní a megafonem jí přikáží vystoupit z auta s rukama nad hlavou.

Skoro ve stejném okamžiku Tiffany zakvílela, až sebou Hannah trhla. Na nějaké verandě po její pravé ruce se rozsvítilo a objevil se muž v boxerkách a tričku. Hannah jela dál a odvrátila obličej na druhou stranu, aby jí do něj nebylo vidět. Tiffany vzadu na podlaze znovu zanaříkala, ale Hannah neměla šanci natahnout se k ní a konejšit ji. Ruce se jí třáslly a stěží se dovedla soustředit na cestu.

V hrudi jí narůstala panika a drtila jí plíce. Dupla na brzdu. Byla jako ochromená, potila se a z očí se jí řinuly slzy. Viděla, jak nějaký muž zabil dva lidi, potom ukradla jejich dítě a ještě k tomu je totálně sjetá – vlastně ani neví čím. S autem zastaveným uprostřed silnice sáhla do kapsy pro telefon. Pořád byl vypnutý, displej tmavý.

Z hrudi se jí vydral vzlyk. Matka. Mohla by zavolat matce.

Palcem nahmatala zapínací tlačítko, když vtom znovu uslyšela jeho hlas. *Nerad bych se pro tebe vracel, zlatičko... Zůstaň hezky tiše, jako myška.* Ten hlas zná. Přitiskla si pěsti na spánky a sevřenými prsty se chytila za vlasy a šklubla za ně. Kdo je ten muž? Proč si nemůže vzpomenout?

Zaječela. Vtom si všimla, že se k ní někdo blíží.

Přes silnici k jejímu okénku přicházel nějaký muž. Vykřikla, sešlápla plyn a vyřítila se na dvouproudou dálnici. Na poslední chvíli strhla volant doprava, směrem k městu. Čekala, že do ní narazí auto jedoucí za ní, ale nic se nestalo.

Aniž se podívala do zpětného zrcátka, natáhla nohu a sešlápla plynový pedál až k podlaze. Chtěla být co nejdál od místa činu, a tak držela pedál u podlahy a pevně svírala volant. Pohledem střelila ze silnice k palubní desce, kde svítilo velké bílé číslo 92. Krystalky světla se v jejím usazeném zorném poli rozpíjely po celé palubovce. Čím déle na to číslo zírала, tím bylo vyšší. Co znamená devadesát dva?

Když se znovu zadívala na silnici, číslo se zračilo na čelním skle na pozadí temné oblohy. Devadesát dva. Vzpomněla si na školu. Bývala dobrá studentka, dovedla se soustředit. V rodině Visserových to ani jinak nešlo. Nezbytné kritérium. Její otec byl úspěšný, stejně tak její bratr. Hannah, tatínkova malá princezna, měla kráčet v jejich šlápěch a studovat medicínu nebo se věnovat byznysu. S tím se tak nějak počítalo.

Jenže poslední dobou se její prospěch zhoršil. Nezlomili nad ní rodiče hůl? Stejně jako nad sebou navzájem?

Nyní projížděla kolem domu s osvětlenou verandou. Jako by se k ní to světlo natahovalo, zatímco jej rychle mýjela. *Rychle. Rychlost. Devadesát dva.* Podívala se na palubní desku. Teď už tam svítilo devadesát šest. *Rychlost.* Sundala nohu z plynu a podívala se do zpětného zrcátka. Tento úsek dálnice byl proslulý tím, že tu často měřili rychlost. Nesmějí ji zastavit. A znovu slyšela ten hlas. Mohl patřit nějakému strážníkovi?

Číslo na palubovce kleslo na sedmdesát tři, pak na šedesát osm a na padesát šest, až se nakonec ustálilo mezi čtyřicítkou a padesátkou. Hannah se soustředila na cestu a jemně sešlapávala plyn, ačkoli její noha připomínala spíš nekontrolovatelnou, roztřesenou hroudu svalů. Vůz se hnál kupředu a ona měla plné oči slz. Rychle se blížila k městu. Co bude dělat, až tam dorazí? Zamíří domů, takhle sjetá? A s dítětem?

Matka se domů vrátí až zítra. Odjela do Billings na nějaký večírek v bratrově tamním obchodě. Ale co Hannah udělá s dítětem? Hlídat ho pár hodin, budiž... ale celou noc? Natáhla ruku k Tiffany, tomu malému uzlíčku za sedadlem řidiče. Namatala hřejivou deku. Dítě ztichlo. Dýchá ještě?

Vrah se dítěte ani nedotkl. Co když holčičku zabila až ona svým pitomým rozhodnutím uložit ji vzadu na podlahu? Vtom Tiffany náhle dlouze, zhluboka zaúpěla. Hannah úlevně popotáhla a zamžourala do jasných světel na okraji města.

Musí tu maličkou dostat do bezpečí, nechat ji u někoho dospělého.

Zastavila na křižovatce hlavní třídy a silnice 1804. Nalevo kousek odtud je policejní stanice. Zavřela oči, aby zahнала obraz Bena Garzy, který se jí vynořil z paměti. Ustřelená půlka obličje, kousky hlavy rozeseť po koberci.

Nedostávalo se jí dechu. Dusila se slinami nahromaděnými v ústech. Svěsila hlavu a snažila se popadnout dech, ale plíce ji zradily. Udělaly se jí mžitky před očima a celý svět se ponořil do tmy. Ve spáncích slyšela vlastní tep a zoufale bojovala o každý hlt vzduchu.

Zatnula ruku, zabalila ji do druhé a vytvořila tak jednu velkou pěst. Dala si pořádnou ránu do břicha, přímo pod žebra. Z plic jí vyletěl všechn vzduch. Na okamžik byla jako mrtvá, prázdná, bez kyslíku. Pak se jí ale plíce znovu naplnily a ona se mohla zhluboka nadechnout.

Představila si obývací pokoj u nich doma, plný přátel jejich rodičů, jejich kolegů, s nimiž zasedali v komisích a radách. Samá městská smetánka, zastupitelé, doktoři a policisté. Patnáct nebo dvacet lidí – většinou mužů – v oblecích a uniformách. Neviděla vraha právě tam?

Ve zpětném zrcátku zazářilo oslepující světlo, jeho ostré paprsky ji bodaly do očí.

Uslyšela zahoukání klaksonu.

Rychle pohlédla k budově policejní stanice a potom vyrazila opačným směrem. Směrem domů. K nemocnici. Její otec má dnes noční, najde ho tam. Neviděla ho, co se odstěhoval, a víc než týden s ním nemluvila. Ale v nemocnici určitě bude. Předjelo ji auto a dlouze, vztekle zatroubilo. Řidič zvedl ruku v podrážděném gestu, jeho obličej však neviděla přes skvrny před očima, způsobené tím oslepujícím světlem.

Zápolila s nevolností a s vypětím všech sil stáhla okénko. Vpusťla dovnitř chladivý vzduch, osvěžil ji a dovolil jí trochu se nadechnout. Minula odbočku k domovu a pokračovala k nemocnici. Tam dítě nechá.

Existuje snad nějaké bezpečnější místo než nemocnice?